

IX. Competența materială

41. Stabilirea competenței materiale în soluționarea contestațiilor împotriva deciziilor emise de direcțiile regionale privind controlul valorii în vamă

Direcția generală de soluționare a contestațiilor din cadrul Ministerului Finanțelor Publice a fost sesizată de Curtea Supremă de Justiție, asupra contestației depusă de societatea „X”.

Societatea a contestat decizia emisă de direcția regională, prin care organele vamale au dispus reținerea unei sume din garanția constituită, ca urmare a faptului că societatea nu a probat valoarea în vamă a mărfurilor importate. Înaintarea dosarului către Ministerul Finanțelor Publice a fost dispusă de către Curtea Supremă de Justiție – Secția contencios administrativ, prin decizie pronunțată în ședință publică.

Având în vedere susținerile contestatoarei, decizia Curții Supreme de Justiție, precum și actele normative invocate, **cauza supusă soluționării a fost dacă Ministerul Finanțelor Publice avea competența materială de a soluționa contestația formulată împotriva deciziei emisă de direcția regională vamală, în condițiile în care acest document nu întrunea condițiile prevăzute în mod expres la art. 1 din Ordonanța de Urgență a Guvernului nr.13/2001 privind soluționarea contestațiilor împotriva măsurilor dispuse prin actele de control sau de impunere întocmite de organele Ministerului Finanțelor Publice, cu modificările ulterioare, respectiv nu reprezenta act de control sau de impunere.**

În fapt, prin cererea de chemare în judecată adresată Curții de Apel «X», societatea a solicitat anularea deciziei emisă de direcția regională vamală și obligarea părții la restituirea sumei. Contestatoarea a arătat că a îndeplinit procedura administrativă prealabilă, în conformitate cu Legea nr.29/1990 și Ordonanța de Urgență a Guvernului nr.13/2001, în sensul că a contestat decizia la organul emitent al acesteia, dar nu a primit nici un răspuns.

Curtea de Apel, prin sentința civilă, pronunțată în ședință publică, a hotărât trimiterea dosarului contestației formulată de societatea «X» la Ministerul Finanțelor Publice, pentru a fi soluționată pe fondul cauzei de către aceasta instituție, urmându-se procedura instituită prin Ordonanța de Urgență a Guvernului nr.13/2001.

Constatând că societatea a formulat contestație împotriva deciziei emise de direcția regională vamală, document ce nu reprezenta act de control sau de impunere așa cum era prevăzut la art.1 din Ordonanța de Urgență a Guvernului nr.13/2001, cu modificările și completările ulterioare, Ministerul Finanțelor Publice a supus judecării Curții Supreme de Justiție conflictul negativ de competență, considerând că dosarul cauzei i-a fost înaintat spre soluționare în mod eronat.

Prin decizie pronunțată în dosar Curtea Supremă de Justiție a restituit dosarul Ministerului Finanțelor Publice, constatând că nu există conflict negativ de competență și arătând că *“dacă acesta înțelege să își mențină punctul de vedere privind necompetența, este dator să precizeze pe cine consideră competent pentru soluționarea procedurii prealabile fiscale în decizia ce o va pronunța”*.

În drept, art.1 alin.1 din Ordonanța de Urgență a Guvernului nr.13/2001 privind

soluționarea contestațiilor împotriva măsurilor dispuse prin actele de control sau de impunere întocmite de organele Ministerului Finanțelor Publice, cu modificările și completările ulterioare, preciza:

“Contestațiile formulate în condițiile prezentei ordonanțe de urgență sunt căi administrative de atac prin care se solicită diminuarea sau anularea, după caz, a impozitelor, taxelor, datoriei vamale, contribuțiilor la fondurile speciale, a majorărilor de întârziere sau a penalităților ori a altor sume constatate și aplicate, precum și a altor măsuri dispuse de organele Ministerului Finanțelor Publice abilitate, potrivit legii, să efectueze acte de control sau de impunere”

De asemenea, la pct.1.1 din Normele metodologice de aplicare unitară a procedurii de soluționare a contestațiilor formulate împotriva măsurilor dispuse prin actele de control sau de impunere întocmite de organele Ministerului Finanțelor Publice, aprobate prin Ordinul ministrului finanțelor publice nr.2186/2001 se prevede:

“Fac obiectul căilor administrative de atac, prevăzute de art.1 alin.(1), măsurile luate prin acte de control sau de impunere de către organele Ministerului Finanțelor Publice, privind impozitele, taxele, datoria vamală, contribuțiile la fondurile speciale, majorările de întârziere, i penalitățile, precum și alte sume și măsuri dispuse, în cadrul competențelor legale”

Pentru a intra sub incidența prevederilor Ordonanței de Urgență a Guvernului nr.13/2001, cu modificările ulterioare, datoria vamală care s-a contestat trebuia stabilită printr-un act de control sau de impunere adresat contribuabilului de către organele Ministerului Finanțelor Publice. Având în vedere că societatea pretindea restituirea unei sume pe care o considera încasată abuziv, solicitând anularea unei decizii emisă de autoritatea vamală, aceasta își putea valorifica drepturile pe calea unei acțiuni în contencios administrativ, în temeiul prevederilor Legii nr.29/1990, care la art.1 precizează:

“Orice persoană fizică sau juridică, dacă se consideră vătămată în drepturile sale, recunoscute de lege, printr-un act administrativ sau prin refuzul nejustificat al unei autorități administrative de a-i rezolva cererea referitoare la un drept recunoscut de lege, se poate adresa instanței judecătorești competente, pentru anularea actului, recunoașterea dreptului pretins și repararea pagubei ce i-a fost cauzată.

Se consideră refuz nejustificat de rezolvare a cererii referitoare la un drept recunoscut de lege și faptul de a nu se răspunde petiționarului în termen de 30 de zile de la înregistrarea cererii respective, dacă prin lege nu se prevede un alt termen”.

De asemenea, la art. 5 din aceasta lege se stipulează:

“Înainte de a cere tribunalului anularea actului sau obligarea la eliberarea lui, cel care se consideră vătămat se va adresa pentru apărarea dreptului sau, în termen de 30 de zile de la data când i s-a comunicat actul administrativ sau la expirarea termenului prevăzut la art. 1 alin. 2, autorității emitente, care este obligată să rezolve reclamația în termen de 30 de zile de la aceasta.

În cazul în care cel care se consideră vătămat nu este multumit de soluția data reclamației sale, el poate sesiza tribunalul în termen de 30 de zile de la comunicarea soluției.

Dacă cel care se consideră vătămat în dreptul său s-a adresat cu reclamație și autorității administrative ierarhic superioare celei care a emis actul, termenul de 30 de zile, prevăzut în alineatul precedent, se calculează de la comunicarea de către acea

autoritate a soluției date reclamației.

Sesizarea tribunalului se va putea face și în cazul în care autoritatea administrativă emitentă sau autoritatea ierarhic superioară nu rezolvă reclamația în termenul prevăzut la alin. 1.

În toate cazurile, introducerea cererii la tribunal nu se va putea face mai târziu de un an de la data comunicării actului administrativ a cărui anulare se cere.”

Societatea contestatoare a parcurs procedura administrativă prealabilă prevăzută de Legea contenciosului administrativ, respectiv a contestat decizia la organul emitent - direcția regională vamală, de la care nu a primit răspuns. De asemenea, s-a reținut că prin Ordonanța de Urgență a Guvernului nr.13/2001, cu modificările și completările ulterioare, s-a instituit o procedură specială, derogatorie de la dreptul comun în materie reglementat prin Legea nr.29/1990, aplicabilă doar contestațiilor care se îndreaptă împotriva actelor de control sau de impunere încheiate de organe ale Ministerului Finanțelor Publice.

Referitor la instanța care are competența materială de soluționare, aceasta este prevăzută la art. 6 din Legea nr.29/1990, respectiv:

“Judecarea acțiunilor formulate în baza art. 1 din prezenta lege este de competența tribunalului sau a curții de apel în a căror raza teritorială își are domiciliul reclamantul, potrivit competenței materiale prevăzute de art.2 și art.3 din Codul de procedura civilă.”

Art.2 alin.1 și art.3 alin.1 din Codul de procedură civilă stipulează:

“Tribunalele judecă:

1. în primă instanță:î...ș c) procesele și cererile în materie de contencios administrativ, în

afară de cele date în competența curților de apel”î...ș

“Curțile de apel judecă:

1. în primă instanță, procesele și cererile în materie comercială al căror obiect are o valoare de peste 10 miliarde lei, precum și procesele și cererile în materie de contencios administrativ privind actele autorităților și instituțiilor centrale.”

Având în vedere aspectele de mai sus, precum și faptul că actul atacat, respectiv decizia a fost emis de direcția regională vamală, competența materială de soluționare revenea Tribunalului. Mai mult, conform art.5 alin.1 din Ordonanța de Urgență a Guvernului nr.13/2001, cu modificările ulterioare, ținând cont și de cuantumul sumei a carei restituire contestatoarea o solicita, nici sub acest aspect contestația formulată nu intra în competența materială de soluționare a Ministerului Finanțelor Publice. Din coroborarea textelor de lege invocate și având în vedere considerentele de fapt reținute, Ministerul Finanțelor Publice, prin

Direcția generală de soluționare a contestațiilor s-a dezinvestit în soluționarea contestației urmând să înainteze dosarul cauzei Tribunalului, spre competența soluționare.

42. Stabilirea competenței materiale în soluționarea cererilor privind restituirea drepturilor de import nedatorate

Direcția generală de soluționare a contestațiilor din Ministerul Finanțelor Publice a fost sesizată de o direcție regională vamală asupra contestației formulată de societatea „X” prin care s-a solicitat obligarea unui birou vamal la plata către societate a unei sume reprezentând taxe vamale achitate în plus, majorări de întârziere și cheltuieli de judecată. Anterior, direcția generală a vămilor a respins prin decizie ca fiind inadmisibilă plângerea formulată de societate întrucât se contesta un proces verbal de control încheiat de brigada de supraveghere și control vamal prin care s-a stabilit o anume situație de fapt, fără a se stabili o obligație de plată în sarcina agentului economic.

Prin sentința pronunțată de Curtea de Apel în dosar s-a anulat decizia emisă de direcția generală a vămilor și s-a dispus trimiterea cauzei la biroul vamal spre competența soluționare, soluție menținută de Curtea Supremă de Justiție, instanțele de judecată reținând că societatea contesta un capitol din procesul verbal de control.

Constatând că în speță au fost întrunite condițiile prevăzute de art. 1 și art. 5 din Ordonanța de Urgență a Guvernului nr.13/2001 privind soluționarea contestațiilor împotriva măsurilor dispuse prin actele de control sau de impunere întocmite de organele Ministerului Finanțelor Publice, acesta s-a investit în soluționarea contestației formulată de societate.

Contestatoarea a arătat că a achitat taxe vamale în plus pentru produsul *“dopuri de cauciuc vulcanizat”*, utilizate pentru etanșarea antibioticelor injectabile, importate în perioada 1994-1998 datorită încadrării tarifare greșite impusă de biroul vamal, la poziția tarifară 40.16.10.90 - Altele și, respectiv, la poziția tarifară 40.16.99.88 - Altele din clasa *“Alte articole din cauciuc vulcanizat, neîntărit”*.

Cu toate că acest lucru ar fi fost adus la cunoștința autorității de control vamal ulterior, aceasta s-a limitat la a preleva mostre din produsul în cauză pe care le-a înaintat direcției regionale a vămilor în vederea obținerii unui aviz de încadrare tarifară, deși autoritatea vamală ierarhic superioară, respectiv direcția generală a vămilor se pronunțase în acest sens încadrând produsele în cauză la poziția tarifară 40.14.90.90 - Altele din clasa *“Articole de igiena sau de farmacie”* pentru care se percepe o taxa vamală de 10% din valoarea produsului importat, față de 25% cât au impus și perceput organele vamale.

În susținerea cererii sale, contestatoarea a invocat prevederile art.61 alineatele 3 și 4 din Legea nr.141/1997 privind Codul vamal al României, pe motiv că organele vamale s-au mărginit doar la o simplă referire, fără a determina diferențe în plus a unor eventuale daune cât și a returnării acestora în termen legal și eventuale majorări de întârziere aferente diferențelor în plus care se percep numai în cazul în care diferențele de taxe vamale nu au fost achitate în termen de 7 zile de la data constatării prin acte de control. Contestatoarea a solicitat obligarea biroului vamal la restituirea diferențelor plătite în plus compuse din taxe vamale și majorări de întârziere, calculate de societate ca datorate de autoritatea vamală precum și cheltuieli de judecată. Prin procesul verbal de control întocmit de brigada de supraveghere și control vamal s-a procedat la controlul ulterior al operațiunilor de import-export, fiind verificate importurile de substane chimice precum și importuri de articole destinate condiționării medicamentelor, respectiv: flacoane, capsule gelatinoase, dopuri de cauciuc.

La capitolul VII din actul de control, contestat de societate, s-a reținut că în perioada 01.07.1994 - 31.03.1999, contestatoarea a importat o cantitate dopuri din cauciuc vulcanizat neîntărit, utilizate pentru etanșarea antibioticelor injectabile, din care organul de control vamal a ridicat mostre. Mostrele au fost înaintate serviciului de

specialitate din cadrul direcției regionale vamale în vederea obținerii unui aviz de încadrare tarifară.

Cauza supusă soluționării a fost dacă Ministerul Finanțelor Publice are competența materială de a soluționa pe fond cererea depusă de societate cu privire la restituirea unei sume reprezentând taxe vamale achitate în plus și majorări de întârziere, calculate de societate, în condițiile în care prin capitolul VII din actul de control atacat, autoritatea vamală nu a stabilit diferențe de obligații vamale în sarcina contestatoarei.

În drept, art.1 alin.(1) din Ordonanța de Urgență a Guvernului nr.13/2001 privind soluționarea contestațiilor împotriva măsurilor dispuse prin actele de control sau de impunere întocmite de organele Ministerului Finanțelor Publice prevede:

“Contestațiile formulate în condițiile prezentei ordonanțe de urgență sunt administrative de atac prin care se solicita diminuarea sau anularea, după caz, a impozitelor, taxelor, datoriei vamale, contribuțiilor la fondurile speciale, a majorărilor de întârziere sau a penalităților ori a altor sume constatate și aplicate, precum și a altor măsuri dispuse de organele Ministerului Finanțelor Publice abilitate, potrivit legii, să efectueze acte de control sau de impunere”.

S-a reținut că societatea, prin contestația formulată nu a solicitat diminuarea sau anularea unor debite stabilite în sarcina să de autoritatea vamală ci solicita restituirea unor sume pe care pretinde că le-a achitat în plus. În aceste condiții, capitolul contestat din actul de control, respectiv capitolul VII, nu reprezenta un act de impunere care să fi lezat într-un fel drepturile contestatoarei atâta timp cât prin acesta nu s-a stabilit o obligație de plata în sarcina agentului economic ci numai s-au ridicat mostre din produsele importate pentru a se determina încadrarea legală a acesteia într-una din pozițiile tarifare.

În consecință, Ministerul Finanțelor Publice, prin direcția generală de soluționare a contestațiilor nu avea competența materială de a se investi în soluționarea cererii depusă de aceasta având caracter de reclamație administrativă care se soluționează în conformitate cu prevederile dreptului comun în materie, respectiv Legea nr.29/1990 privind contenciosul administrativ.

Pentru aceste motive și având în vedere decizia pronunțată de Curtea Supremă de Justiție precum și sentința pronunțată în dosar de către Curtea de Apel dosarul s-a trimis biroului vamal spre competența soluționare în conformitate cu dispozițiile Legii nr.29/1990 privind contenciosul administrativ, **Ministerul Finanțelor Publice neavând competența materială.**

43. Stabilirea competenței materiale în cazul cererilor având caracter de reclamație administrativă

Societatea «X» a desfășurat în anul 1997 operațiuni în regim de perfecționare activă, în sistem de rambursare, în sensul că a achitat taxele vamale corespunzătoare la data importului de materii prime și ulterior a obținut restituirea acestora în urma exportului de produse compensatoare, în condițiile prevăzute de lege. În anul 1999 societatea a obținut o nouă autorizație de perfecționare activă având ca termen de valabilitate 18 luni. În perioada 1999 -2000, dintr-o greșeală a declarantului vamal, la

importul mărfurilor, în locul codului 52.00 corespunzător regimului de perfecționare activă s-a menționat codul 40.00 care corespunde operațiunii de import definitiv. Aceasta contradicție între starea de fapt și situația juridică a rezultat dintr-o declarație greșită, care nu corespundea realității.

Contestatoarea a solicitat în baza prevederilor art.61 din Legea nr.141/1997 efectuarea unui control al activității de perfecționare activă desfășurată de societate în perioada aprilie 1999 -aprilie 2000 și în urma constatărilor să îi fie restituită o sumă reprezentând o cifră rezultată din calculele făcute de societate aferentă operațiunii codificate eronat.

Cauza supusă soluționării a fost dacă Ministerul Finanțelor Publice avea competența materială de a soluționa pe fond pretențiile formulate prin cererea societății, în condițiile în care s-a întocmit un act de control sau de impunere de către autoritatea vamală.

În drept, art.1 alin.(1) din Ordonanța de Urgență a Guvernului nr.13/2001 privind soluționarea contestațiilor împotriva măsurilor dispuse prin actele de control sau de impunere întocmite de organele Ministerului Finanțelor Publice prevede:

“Contestațiile formulate în condițiile prezentei ordonanțe de urgență sunt administrative de atac prin care se solicită diminuarea sau anularea, după caz, a impozitelor, taxelor, datoriei vamale, contribuțiilor la fondurile speciale, a majorărilor de întârziere sau a penalităților ori a altor sume constatate și aplicate, precum și a altor măsuri dispuse de organele Ministerului Finanțelor Publice abilitate, potrivit legii, să efectueze acte de control sau de impunere”.

În consecință, Ministerul Finanțelor Publice, prin direcția generală de soluționare a contestațiilor nu avea competența materială de a se investi în soluționarea cererilor depuse de contestatoare acestea având caracter de reclamație administrativă care se soluționa în conformitate cu prevederile dreptului comun în materie, respectiv Legea nr.29/1990 privind contenciosul administrativ. având în vedere că procedura administrativă prelabilă acțiunii în justiție instituită de Legea nr.29/1990 privind contenciosul administrativ a fost realizată, rezultă că soluționarea cererii formulate de societate împotriva adresei de răspuns a organelor vamale era de competența instanței judecătorești potrivit Legii contenciosului administrativ, în cauză neputându-se face aplicațiunea art.5 din Ordonanța de Urgență a Guvernului nr.13/2001.

De altfel însăși contestatoarea în adresa să înregistrată la biroul vamal preciza că: *“în cazul în care autoritățile vamale nu vor da curs cererii noastre și nu vor efectua controlul solicitat, ne vom adresa instanțelor judecătorești cu o cerere întemeiată pe art.1 din Legea nr.29/1990 privind contenciosul administrativ î...ș”.*

Nu a putut fi reținută în soluționarea favorabilă a cauzei excepția invocată de societate de necompetență materială a direcției regionale vamale având în vedere că potrivit art.1 din Legea nr.29/1990 privind contenciosul administrativ competența de soluționare a răspunsurilor birourilor vamale la adresele contestatoarei aparținea instanței judecătorești de contencios administrativ.

Ca urmare, cauza a fost transmisă biroului vamal în vederea formării dosarului în conformitate cu dispozițiile Legii nr.29/1990 privind contenciosul administrativ, **Ministerul Finanțelor Publice neinvestindu-se în soluționarea acestei contestații pe motiv de lipsa de competență materială.**

44. Competența materială în cazul măsurilor de confiscare a mărfurilor nedecarate la vămire

Organele de control vamal au procedat la controlul activității de comerț exterior desfășurată de societatea „X”. Din procesul verbal de control rezultă că societatea a achiziționat din Turcia cu factură externă cantități diverse de vopsea, tiner, adivanți, materialele achiziționate fiind utilizate la reparația capitală a unei nave. În procesul verbal de recepție, încheiat între șantierul naval și societate se specifică la art. 3.3 faptul că: *“materialele pentru vopsire au fost asigurate de beneficiar”*. Întrucât societatea nu a putut prezenta organului de control vamal nici un document vamal care să ateste înregistrarea intrării în țară a mărfurilor înscrise în factura externă și plata drepturilor vamale aferente, s-a constatat în acest mod încălcarea prevederilor art.3, lit.v), art. 33 și art. 64 din Legea nr.141/1997 privind Codul vamal al României. Totodată prin procesul verbal de constatare și sancționare a contravențiilor nr.7/09.04.2001 s-a constatat săvârșirea faptei prevăzută la art.386 lit.a) din Hotărârea Guvernului nr.626/1997, drept pentru care societatea a fost sancționată contravențional cu amendă în suma de 1.000.000 lei. având în vedere că mărfurile introduse în țară cu factură externă au fost utilizate în țară la reparația navei și nu au mai putut fi identificate, în conformitate cu prevederile art.386 lit.a) din Hotărârea Guvernului nr.626/1997 s-a confiscat contravaloarea lor.

Prin contestația depusă, societatea solicita anularea procesului verbal de constatare și sancționare a contravențiilor, întocmit de organele vamale și suma aferentă acestuia compusă din confiscarea contravaloarii mărfurilor și amenda contravențională. Referitor la materialele achiziționate din Turcia cu factură externă respectiv vopsea, tiner, adivanți, societatea motivează că materialele au fost depozitate la bordul navei proprii, navă aflată în mers în apele teritoriale turcești. Întrucât societatea contestatoare nu a putut prezenta nici un document vamal care să ateste înregistrarea intrării în țară a mărfurilor, organul de control vamal a dispus în baza prevederilor art.386 lit.a) din Hotărârea Guvernului nr.626/1997 aplicarea amenzii în suma de 1.000.000 lei și plata către bugetul statului a valorii bunurilor cumpărate din Turcia calculată la cursul de schimb valutar valabil la data controlului. Procedând în acest mod, societatea a susținut că organul de control a încălcat prevederile art. 347 din Hotărârea Guvernului nr.626/1997 pentru aprobarea Regulamentului de aplicare a Codului vamal al României.

Societatea contestatoare a mai precizat că nu a efectuat import propriu-zis de mărfuri deoarece materialele cumpărate din Turcia au fost utilizate la bordul navelor fiind utilizate pentru operațiunea de pituitare a navei. În consecință, acestea trebuiau asimilate cu motorina, apa potabilă, uleiurile, piesele de schimb care reprezintă bunuri de consum aflate la bordul navelor și care beneficiază de exonerarea de la plata taxelor vamale, în temeiul prevederilor art.293 din Hotărârea Guvernului nr.626/1997 pentru aprobarea Regulamentului de aplicare a Codului vamal al României.

Referitor la măsurile stabilite prin procesul verbal de constatare și sancționare a contravențiilor respectiv confiscarea contravaloarii mărfurilor și amenda contravențională **cauza supusă soluționării o reprezenta stabilirea competenței materiale a analizării acestor măsuri, în conformitate cu prevederile Ordonanței de Urgență a Guvernului nr.13/2001 privind soluționarea contestațiilor împotriva măsurilor dispuse prin actele de control sau de impunere întocmite de organele Ministerului Finanțelor Publice.**

Măsura de confiscare a contravalorii mărfurilor a fost luată în baza prevederilor art.386, lit.a) din Hotărârea Guvernului nr.626/1997 pentru aprobarea Regulamentului de aplicare a Codului vamal al României, care stipulează:

“Constituie contravenție î...ș următoarele fapte: încercarea de susstragere sau sustragerea de la vămuire a oricăror bunuri supuse regimului vamal sau care urmează a fi supuse unui regim vamal, caz în care bunurile se confiscă, sau atunci când nu mai pot fi identificate, contravenientul este obligat la plata contravalorii acestora”.

În drept, art. 1 alin. (3) din Ordonanța de Urgență a Guvernului nr. 13/2001 privind soluționarea contestațiilor împotriva măsurilor dispuse prin actele de control sau de impunere întocmite de organele Ministerului Finanțelor Publice preciza:

“Căile de atac privind amenzile, confiscările și alte măsuri complementare aplicate prin acte ale organelor Ministerului Finanțelor Publice se supun dispozițiilor dreptului comun”.

Potrivit art.388.(2) din Hotărârea Guvernului nr.626/1997 pentru aprobarea Regulamentului de aplicare a Codului vamal al României, în vigoare în perioada supusă controlului:

“Contravențiilor prevăzute în acest capitol le sunt aplicabile dispozițiile Legii nr.32/1968 privind stabilirea și sancționarea contravențiilor”.

Având în vedere prevederile legale mai sus reținute, organul de control vamal trebuia să transmită instanței judecătorești teritoriale, spre competența soluționare capătul de cerere privind măsura de confiscare reprezentând contravaloarea mărfurilor nevamuite precum și capătul de cerere reprezentând amenda contravențională, măsuri aplicate în baza art.386 lit.a) din Hotărârea Guvernului nr.626/1997 pentru aprobarea Regulamentului de aplicare a Codului vamal al României, **Ministerul Finanțelor Publice neavând competența materială de a analiza aceasta cerere.**